

Szeretet volt minden kincsünk

Azt mondják, mindenkinek meg van írva a sorskönyvében az élete.

Mindenkinek ki van jelölve az út, mint a kerti ösvény, szélekkel, jelekkel, hogy ne lehessen letérni róla. Van olyan út, amely simára döngölt, van olyan, amit feldúltak a vadak. Ki melyike találja azon kell végigmenni, vagy végigküzdeni magát. A sors könyvéből az elmúlt idő olvasható ki és az emlékezés sorai között a jó és a rossz is megtalálható és igazolja tévedéseinket vagy sikereinket. A jövő bent él a szívünkbe az agyunkba és naponta éljük- írjuk sorsunk könyvét, könnyel, vérrel, vagy nevetéssel.

Minél hosszabb az élet, annál több fejezetből áll a könyv, van benne tragédia, játékos derű, líra és megalkuvás.

Sors- Isten rendelés- ezeket a kifejezéseket, akkor mondjuk, ha vígaszt akarunk nyújtani, vagy valami ismeretlenre hárítani a felelőséget, hogy elviselhetőbb legyen a megpróbáltatás.

Aki jól él, bajok nélkül gazdagon és nagyon-nagyon gyarapodik, arra ez a mondás nem helytálló.

Az szerencsés az a sors kegyeltje a mázlista az boldog ember.

Egy kicsit talán megkésve, vagy talán az akkori kor jellemzője volt, ha a szerelem nem is későn, de házasodni elég későn házasodtunk. Már harmincas éveink felé közeledtünk, mire úgy éreztük, hogy ketten annyit tudunk keresni, hogy egy kis család megéljen. A háború utáni nehéz időben is volt szerelem, a szegények szerelme is szép tud lenni, ha egymásért élő, egymásé lángoló.

Micsodaáldásnak éreztem, hogy a férjemnek volt nádfedeles háza, ami a lakásunk lett. Hogy tudtam örülni, hogy a kezem nyomától nap, mint nap szebb lett az öreg ház, fehér falai szinte hirdették, új asszony vette gondjai alá. Férjem édesanyja már régen meghalt, öreg apósom meg csak amúgy férfi módra tette rendbe a ház táját. Kivirult a ház, a kertbe sok- sok virág nyílt a veteményesbe megtermett minden, ami a konyhába kellett. Este, ha megjött a férjem mindig valami újat látott, mindig valami szebbet. Mindennek úgy tudott örülni, mint egy szertelen gyerek. Sokszor felkapott, megpörgetett és a fülembe súgta „te, te drága csodatevő boszorka”

Azt mondja a közmondás „aki kutyával hál, bolhát kap”terhes lettem egy új élet hordozója. Boldogok voltunk, új terveket szövögettünk, terveztük a holnapot, terveztük a jövőnket. Három gyerkőcről álmodtunk, hogy lányok vagy fiúk lesznek e, mindkettőnknek az volt a véleménye „mindegy csak egészségesek legyenek”. Boldog voltam, hogy anya lettem, köszöntem a sorsnak, köszöntem Istennek, hogy életet adhatok. Életet adok, és most már az én felelősségem egy kis ember élete, felnevelése. Ezzel a felelősség tudattal éltem, dolgoztam, álmodtam sokat. Az álom egyszer valóra vált, egy nyári hajnalon megszületett a fiam. Amint felsírt, hangja betöltötte a szülőszobát, nekem olyan volt, mint egy gyönyörű ének. Kicsit kifáradva a szüléstől, lehunyt szemmel hallgattam a fiam első megnyilatkozását.

Folytak a könnyeim, boldog voltam.

A szülésznő hangját halottam „kismama ne sírjon, nézze a fiát, milyen gyönyörű”

Kinyitottam a szemeim, mellettem egy aranyos kisfiú fehér pólóban bugyolálva, két kis vörös kezével kapálózva, ordítva keresi az anyját.

Megpuszítottam, beszéltem hozzá és a kis síró kapálódzó fiam egy kettőre elhallgatott. Még a pocakomban volt, már sokat beszéltem hozzá, most éreztem megismert, mert megnyugodott. Biztos megérezte, hogy itt az édesanyja, aki vigyáz rá most már biztonságba, van.

Nézegettem az arcát, minden vonását és pár perc alatt úgy belém vésődött az arca – formája, már megismertem volna száz kisgyerek közül is. István aférjam, mikor meglátta, nézte, nézte én már azt hittem valami nem tetszik neki, mikor egy sóhajjal tört fel belőle „te csodát tettél szívem” és a férfi szemekből hullottak a könnyek.

Mintha nem hitt volna a szemének, hogy ez is létezik, annyit kérdezett „ez a miénk?” a miénk, a miénk mondtam, látod ez lesz a folytatása.

Örülsz neki? – kérdeztem tőle.

Ezt csak azért kérdezem, mert olyan gyámoltalanul álldogált az ágynál. Hogy kérdezhetsz ilyet? Tört fel Istvánból a válasz?

Ehhez hasonló öröm még nem volt az életemben.

Pár nap múlva hazamentünk a szomszédok, ismerősök gratuláltak, büszke voltam a fimra és magamra is. Nagyon meghatódtam, amikor a nagypapa bejött megnézni, levett kalappal, lábujjhegyen lépett hozzá, mint a kisjézushoz a pásztorok. Egy darabig csodálta és szinte súgta feléje – „nagyra nőj kis unokám” Aztán hozzám fordult, hangja ünnepélyes volt, csak annyit mondott „sok jó egészséget kívánok kislányom, erre a kis emberre meg vigyázz nagyon”

A kis ember minden nap új csodát hozott, a gondoskodás sok örömét. Ahogy nőtt, minden nap új vonást fedeztem fel az arcán, egy –egy mozdulatot, egy fintort és jólesően nyugtáztam, melyik Istváné, melyik az enyém. Este a fürdés, etetés, lefekvés, egy –egy külön családi szertartás, ha elaludt néztük sokáig, lestük az álmát és nagyon boldogok voltunk.

Egy éves lehetett Istvánka, amikor építkezni kezdtünk, kedvező kölcsönökkel új házat építettünk a régi helyére. Még el sem készült az új ház egészen, az apósom hirtelen rosszul lett és itt hagyott bennünket örökre. Megviselt az elvesztése nagyon hiányzott a bölcsessége az a derű, amivel egy-egy rossz pillanatot segített átvészelni.

Mire Istvánka két éves lett, újra terhes lettem, ha egy kicsit nehéz lesz is, de úgy gondoltuk, hogy egy füst alatt megnőnek a gyerekek. Újra boldog tervezgetés, ha kislány lesz mi legyen a neve azt vártuk nagyon, de egy fiúnévvel is felkészültünk. Az idő gyors lábakon járt, elérkezett az idő és jelentkezett az új családtag. A szülés rendben ment, nekem csak az volt a furcsa, hogy Istvánka sírásától hangos volt a szülőszoba, most pedig csak gyenge nyöszörgést hallottam.

Megijedtem- valami baj van? Tettem fel a kérdést.

Nem, nem nyugtatott a szülésznő csak egy kis komplikáció, a doktorúr most vizsgálja a picit.

Mondja kérem, kisleány vagy kisleány?

Kisleány, egy aranyos kisleány- nyugodjon meg aranyos.

Közben futkározást, halk, de határozott szavakat hallottam- utasításokat – bajt sejtettem.

Az érdeklődésemre kitérő válaszokat kaptam, ez mind jobban megerősítette a gyanúm, hogy valami nincs rendben.

Türelmetlenkedtem, szerettem volna már látni, de nem hozták a kisleányt.

Helyette az orvos jött és elmagyarázta, hogy kisleányom rendellenességgel született. Magyarázott a vércsoportokról az RH pozitív és negatív jelentőségéről az génekről az antigénekről a vér összeférhetetlenségéről és még sok mindent, amiből csak annyit értettem, hogy betegséggel született a kisleányom. Ami annyit jelentett, hogy élete végéig nem maradhat felügyelet nélkül. Azt is elmagyarázta, hogy az orvostudomány még, akkor nem tudta kiszűrni az ilyen mérvű rendellenességeket.

Megdöbbsentem.

Féltem a holnaptól, hogy nem tudom megállni a helyem egy beteg kisleány mellett. Amikor behozták a szobába, és mellém tették, megsimogatta, megcsókoltam a kis homlokát, abban a pillanatban éreztem, minden bajjal meg fogok küzdeni. Délután jött be István látogatni már az orvostól jött, láttam rémülettel az arcán. Amint megpillantotta a kisleányt mellettem, felderült az arca, csak annyit mondott „jaj, de aranyos”

Én sírással fogadtam, ő megölelt és a fülembe zokogta „akárhogy is lesz is felneveljük, mert a miénk,a miénk!”

Teveled István mindent vállalok, és nem tudtam folytatni, mert folytak a könnyeim.

Nem tudtuk mit vállalunk azt sejtettük, hogy nem lesz könnyű. Egy egészséges gyermekkel is van gond baj, még, hát aki beteg születik. A szeretet a gyerekeinkért való rajongás, felejtette a gondokat. Margitka nőtt szép kis arcocskával, gyönyörű szemekkel, de a mozgást nem tudta irányítani. Sokat kellett orvoshoz vinni nagyon fogékony volt minden betegségre. Mimégis annyira szerettük és örültünk ennek a kisleánynak és szent meggyőződéssel hittük, hogy egyszer minden jóra fordul.

Harmadszor is terhes lettem, tudtuk hogy a magzat megtartásával nagy rizikót vállalunk.

Mégis megtartottuk.

Most már tudom naivak voltunk.

Danika megszületett, azonnal teljes vércsere, mindenki hitt a sikerbe, mindenki bizakodott. Erős kis vasgyúró gyerek lett, de a beszédhibája megmaradt.

Nőttek a gyerekek Istvánka eleven erős kis izgó- mozgó, Danika is csak a beszédhibája bántott bennünket.

Margitka kislányom hatévesen is úgy tudott menni, ah vezettük. Beszéde olyan artikulált volt csak én értette mit akar. Önállóan nem tudott enni, mosdani, mozogni, még mindig úgy kellett ellátni, mint egy kisbabát.

Egy este a férjem azzal jött, adjuk el a házat és költözzünk Pestre.

Meglepődtem miért?

István elmagyarázta, beszélt egy orvos ismerősével ő javasolt menjünk Pestre ott vannak olyan iskolák olyan intézetek, ahol a Margitka és a Danika is tanulni tud.

Itt falun ezt lehetetlen megoldani, mert őket speciális iskolába lehet csak elhelyezni. Nézd szívem érvelt István, áldozzuk fel a házunkat a gyerekekért, többet érnek ők nekünk három háznál is. Házunk még lehet és bármi történjen nem lesz lelkiismeret furdalásunk, hogy nem tettünk meg mindent, amire képesek voltunk.

Fájó szívvel, de magváltunk a házunktól és egy hónap múlva Pesten voltunk.

Egy szoba, konyhás lakást béreltünk és az iskolát a gyerekek már ott kezdhették.

Danika minden nap hazajárt, Margitkát egy távolabbi intézetbe tudtuk elhelyezni, ami bentlakásos volt. Nekünk a hétvégi kirándulás az volt, hogy mentünk Margitkáért, egy- két nap otthon, boldogság, játék, szeretet aztán vissza. Nem lázadoztunk, nem átkozódtunk a sorsunkat vállaltuk és türelemmel tettük a dolgunkat.

Már régen beadtuk az igénylésünket nagyobb lakásra, értesítést kaptunk, hogy egy hét múlva átvehetjük a kiutalt lakást.

Minden esténk azzal tellett, hogy tervezgettünk, mi hová kerül a két fiúé lesz a egyik szoba, a kisháló Margitkáé, a másik a miénk. Boldog lázba teltek a napk és megjött a várva várt nap is. István ünneplőbe öltözött és reggel már időben bement a hivatalba átvenni a lakást. Mikor elment, engem valami furcsa érzés kerített a hatalmába a várakozás izgalma gondoltam. Olyan bátortalanul csengettek, kinyitom az ajtót egy hivatalnok állt ott és közölte „asszonyom ne ijedjen meg a férje rosszul lett a hivatalban” Mire beértünk már ott voltak a mentők az orvos már csak a halált tudta megállapítani. István, amint aláírta a hivatalos papírt a szívéhez kapott összeesett és meghalt. Ott feküdt az én drága férjem holtan a hivatal szőnyegén nem akartam hinni a szememnek, hogy nincs többé. Néztem, néztem, és úgy láttam a szája sarkában, most is ott volt megmerevedve a rá jellemző mosoly. Ami mindig ott bujkált, ha beszélt hozzánk, amit most már örökké látni fogok. Az utolsó percében is rólunk gondoskodott az utolsó nagy öröm vitte a sírba. A kulcsokat már én vettem át. Rá egy évre Margitka is elment kis beteg szervezete nem bírta tovább. Istvánka szakács lett, Danika műszerész, már mind a ketten megtalálták a párjukat. Ma már négy unoka csacsogása, kedvessége, szeretete vesz körül én pedig imádom őket.

Magányos perceimben, ha lehunyom a szemem, életem filmje pereg a lecsukott pilláim alatt, szinte átélem életem minden percét. Az életünk, ha nem is volt nagy sikerektől hangos, de értelmet adott, mert szeretetben éltünk, szeretetet adtunk ez volt a vagyonunk ez volt a kincsünk.

Az, az út, ami megvan írva a számomra a sors könyvébe, annak vége felé járok.
Az évek ezt az életet adták nekem, ami küzdelmes volt, de örömmel tettem,
éltem azokért, akiket nagyon szerettem
Az évek életet adtak nekem, én életet adtam az éveknek és életet a jövőnek.
És köszönni tudom a sorsnak, Istennek, hogy nyolcvan éven túl is élek,
dolgozok és szeretetet adok.